

Laskiaissunnuntai

Evankeliumi, Luuk. 18: 31 - 40

” Ja katsokaamme uskon alkajan ja päättäjän Jeesuksen päälle, joka, vaikka hän olis kyllä taitanut iloita, kärsi ristiä, ei totellut pilkkaa, ja nyt istuu oikialla kädellä Jumalan istuimella.” Hebr. 12: 2. Tämän apostolisen neuvon me hyvinkin voimme ottaa sydämellemme tänä päivänä, kun taas olemme eläneet siihen aikaan, joka on asetettu ja pyhitetty sitä varten, että me erityisesti muistuttaisimme mieleemme ja tutkistelisimme Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen katkeraa kärsimistä. Ei mikään voi olla meille kalliimpaa eikä autuaampaa kuin että tutkistelemme Hänen kovaa kärsimistensä ja veristä kuolemaansa, joka tapahtui meidän edestämme, meidän lunastukseemme ja autuudeksemme; ja kuitenkin useimmat ihmiset pitävät sitä pelkästään vanhana historiana, jota he voivat kuunnella ilman tunteista ja ilman liikutusta.

Ihmiset maailmassa ovat muutoin luonnostaan varsin tarkkaavaisia kaiken uuden suhteen ja usein tuottavat itselleen paljonkin vaivaa ja kustannuksia saadakseen nähdä sellaisia asioita; mutta Jeesuksen he tavallisesti suuresti ylenkatsoen jättävät huomioonottamatta, aivan kuin ei maksaisi vaivaa ottaa vaarin Hänestä, kiinnittää sydäntänsä ja mieltänsä niin halpaan ihmiseen tai kallistaa korvaansa kuulemaan jotakin Hänestä. Jospa kuitenkin jokukin olisi, joka halajaisi sitä autuutta ja tahtoisu saada silmänsä kiinnitetyksi Jumalan Karitsaan, meidän Välimieheemme ja Autuaaksitekijäämme. Hänessä me silloin saisimme nähdä vanhurskautemme, pyhityksemme ja lunastuksemme, meidän ainoamme ja kaikkemme. Jokainen, joka haluaa kerskata nähneensä ihmeellisiä asioita, mutta ei ole nähnyt Jeesusta, tuleekin häpeään tuon kaikkein yksinkertaisimman rinnalla, nimittäin hänen, joka on saanut luoda katseensa Jeesukseen; sillä mitäpä koko maailmassa voi olla arvokkaampaa meidän tarkkaavaisuudellemme kuin mitä on katsella Häntä, joka on luonut kaiken luonnon ja pitää voimassa kaikki, ja kuitenkin riippuu kirouksena ristin päällä antaen itsensä kuolemaan meidän kadotettujen syntisten edestä. Häntä hyvinkin kutsuttakoon nimillä **Ihmeellinen, Neuvonantaja, Väkevä Jumala, Iankaikkinen Isä, Rauhan Päämies.** Ei mikään asia voi olla

suurempiarvoinen meidän tutkistella kuin se verraton ihme, että ” **Jumala oli Kristuksessa ja sovitti maailman itse kansansa, ja ei lukenut heille heidän syntiänsä**”. Ei mikään muu maailmassa voi antaa meidän sydämellemme mitään pysyvää todellista lohdutusta ja rauhaa kuin se, että me katselemme Vapahtajaamme, kuinka Hän riippuu verisenä ja haavoitettuna ristillä, antaa henkensä ja kuolee rakkaudesta meitä viheliäisiä syntisiä kohtaan. Jokainen, joka näkee Hänet ristillä, voi toki sydämessään ymmärtää, että **Jumala on rakkaus**. Jokainen haava Hänen pyhässä ruumiissaan ja jokainen veren pisara, jonka Hän on antanut vuotaa, on selvä todistus ja ääni, joka huutaa meille: **Minä rakastan sinua syntinen, syntinen! Minä rakastan sinua**.

O! kumartakaamme siis polvemme tämän verisen orjantappuroilla kruunatun Kuninkaan edessä ja rukoilkaamme Häntä, että Hänen verinen muotonsa sillä tavoin painettaisiin meidän sydämiimme, ja että Hän sillä tavoin voittaisi meidät, että Hän olisi meidän silmiemme edessä, missä ikinä maailmassa olemme. **Rakas sielu! katso kuitenkin Jeesusta, joka kärsi ristiä eikä totellut pilkkaa**; katsele Häntä oikein Hänen kärsimisessään, niin sinun sydämesi sulaa kyyneliin. Katsele Häntä Getsemanessa, kuinka sinun syntiesi hirmuinen tuomio painaa Hänet alas maahan; kuinka Luoja on vaikeassa tuskassa, vääntelee kuin mato ja tuntee kuolemantuskan, että sinulla Hänessä olisi lohdutus ja ilo. Katso, kuinka sinun syntiesi kuorma makaa Hänen päällään ja Hän huutaa taivaallisen Isänsä tykö; katso, kuinka veri puristuu ulos niin kuin hiki Hänen pyhästä ruumiistaan. Katso Häntä sidottuna, että sinä tulisit vapaaksi; katso Häntä syljettynä ja pahoinpideltynä; katso Häntä ruoskittuna ja haavoitettuna, että sinut parannettaisiin Hänen haavoissaan. Katsele Häntä orjantappuroilla kruunattuna, ja polvistu Hänen edessään palvoen Häntä sydämesi Kuninkaana. Katso Häntä niin uuvutettuna, ettei Hän voi kantaa ristiään selässään, että sinulla olisi Hänessä vanhurskaus ja väkevyys. Katso Hänen käsiään ristillä, jotka ovat ojennetut, että Hän voisi rakkaudellaan syleillä sinua. Kuule, Hän huutaa valtavalla äänellä olevansa Jumalan hylkäämä, että sinä saisit olla Hänen tykönänsä ajassa ja iankaikkisuudessa. Katso Häntä ruumiina, ota Hänet syliisi ja paina Hänet sydämeesi asti! Lankea maahan Hänen eteensä, palvo Häntä ja sano Tuomaksen kanssa: ” **Minun Herrani ja minun Jumalani!**”

Mutta kauhistu sydämessäsi, sinä röyhkeä ihminen! joka ylenkatsot Vapahtajasi ja kuvittelet tulevasi autuaaksi kumartamatta Hänen edessään, joka riippuu ristillä. Tiedä se, että Hän rakkaudesta sinut vapahtaakseen alensi itsensä niin ja antoi ristiinnaulita itsensä; mutta nyt Hän istuu oikealla kädellä Jumalan istuimella ja on kerran taas tuleva tuomitsemaan sinua ja kaikkia muita. Voi sinua silloin, jos sinä olet ylenkatsonut testamentin veren!

Nyt niin monet meistä, jotka olemme saaneet armon rakastaa Häntä ja uskoa Häneen, käykäämme lähemmäksi katselemaan Häntä Hänen kärsimisensä. Me tahdomme nyt varata itsellemme aikaa ja huolellisesti tutkistella:

Kuinka syntiset kohtelevat koko maailman Tuomaria

Jeesus Kristus, elävän Jumalan Poika, on se korkea persoona, joka Raamatun todistuksen mukaan oli täyttävä kaiken vanhurskauden, kaikki Jumalan vaatimukset ihmisiin nähden. Hänen piti **vanhurskaana kärsiä väärän edestä, että Hän meitä Jumalalle uhraisi** eli asettaisi meitä vanhurskaudessansa Jumalan eteen. 1. Piet. 3: 18. Hänen piti niin muodoin maksaa kaiken synnin velan koko maailman edestä, sekä edesmenneitten että tulevien sukukuntien edestä, ja vapaaehtoisen pakottoman kuuliaisuutensa kautta ansaita kaikille ihmisille iankaikkinen autuus. Sentähden Hänen kärsimisensä oli ylen kova ja raskas. Koko Hänen elämänsä maan päällä oli alentamisen ja kärsimisen yhtämittäinen ketju. Ja viimeisinä elämänsä vuosina Hänen täytyi lakkaamatta kärsiä vihollistensa pilkkaa, häväistystä, vihaa ja ylenkatsetta. Ja mikä kaikkein eniten tuotti tuskaa Hänelle, oli se, että Hänen täytyi nähdä ihmisten, joita Hän niin sydämellisesti rakasti, olevan niin kylmiä, välinpitämättömiä ja vihaisia Häntä kohtaan. Lopuksi Hänen täytyi kamppailla kuoleman kanssa ansaitaksensa meille elämän ja autuuden.

Kun me nyt ajattelemme sitä, että Vapahtajamme tiesi ennalta, mitä Hänellä oli odotettavana; samoin että Hän itse sanoi olevansa lähetetty maailmaan antamaan henkensä lunastukseksi maailman syntien edestä; niin me voimme helposti ymmärtää, kuinka tuskallista Hänen elämänsä on täytyntä olla täällä maan päällä — alinomainen levottomuus sen kauhean kärsimisen tähden, joka Hänellä oli odotettavana. Kuka voi liikutuksesta ajatella, mitä Hänen silloin on täytyntä tuntea sydämessään, kun Hän ennen viimeistä matkaansa Jerusalemiin sanoi kahdelletoista apostolilleen tämän päivän evankeliumissa: ”**katso, me menemme Jerusalemiin, ja kaikki pitää täytettämän mitkä profetoilta Ihmisen Pojasta kirjoitetut ovat. Sillä hän annetaan ylös pakanoille, ja pilkataan, ja häväistään, ja syljetään. Ja kuin he ovat hänen ruoskineet, tappavat he hänen,**” Näin Hän tunnustaa itse, että Hän pelkäsi sitä hirmuista tuomiota, jonka kohteeksi Hänen syntisten sijassa täytyi joutua, ennen kuin Hänen rakkautensa tuli saattoi tulla syytetyksi ihmisten sydämissä. ”**Minä tulin,**” sanoo Hän, ”**sytyttämään tulta maan päälle, ja mitä minä tahdon, vaan että se jo palais? Mutta minun pitää kasteella kastettaman, ja kuinka minä ahdistetaan siihen asti että se täytetään?**” Luuk. 12: 49 - 50. Mitä Hän syntisten autuudeksi on kärsinyt, sitä ei taideta sanoa.

Kun meidän silmämme ja sydämemme nyt seuraavat Jeesusta katsellen Häntä kaikessa Hänen kärsimisesssänsä, niin mahdamme me ensi silmäyksellä pitää Häntä suurimpana syntisenä maan päällä. Ja sellaisena Jumalan täytyi Hänet pitää tuomionsa edessä, huolimatta siitä, että Hän itsessään oli pyhä, vanhurskas ja viaton; sillä Hän oli ottanut päälleen jokaisen meidän syntimme ja velkamme, ja Hänen täytyi kantaa ei vain yhden ihmisen vaan koko maailman synnit. ” **Totisesti hän kantoi meidän sairautemme, ja meidän kipumme hän sälytti päällensä; ... hän on haavoitettu meidän pahain tekoimme tähden, ja meidän synteimme tähden on hän hosuttu. Rangaistus on hänen päällensä, että meillä rauha olis, ja hänen haavainsa kautta olemme me parannetut. ... Herra heitti kaikkein meidän väärytemme hänen päällensä.**” Jes. 53: 4 - 6. Niin kaikki meidän velkamme vaadittiin Häneltä. Meidän takausmiehenämme Häntä kohdeltiin suurimpana syntisenä, niin kuin Raamattu sanoo, että Hänen täytyi tulla ” **kiroukseksi meidän edestämme.**” Gal. 3: 13. Mutta itsessään Hän oli **pyhä ja syntisistä eroitettu. Ei Hän ollut yhtään syntiä tehnyt eikä yhtään petosta ollut Hänen suustansa löydetty.** Joka nyt kiinnittää silmänsä ja sydämensä Jeesuksen syyttömään kärsimiseen, hän voi siitä kyllä oppia, kuinka kammottava synti on. Sillä siinä asetetaan meidän eteemme kaikkein selkeimmin Herran vihan tuomiot, joilla Hänen täytyy vanhurskautensa mukaan rangaista syntiä, ja Hänen vihansa syntiä vastaan on hirmuinen. Lain terävät kiroukset eivät voi koskaan saattaa ihmistä niin kauhistumaan syntiä, kuin se, että me sydämellisesti rakastavina katselemme, mitä meidän viattoman Vapahtajamme on täytyntä kärsiä maksaakseen synnin. Totisesti! joka oikein tutkistelee, kuinka Herran vanhurskaus vaatii maksun (suorituksen) Vapahtajaltamme meidän ja koko maailman syntien edestä, hän ei suinkaan voi kauan iloita synnissä. Jos me koko sydämellämme seuraamme Vapahtajaamme tänä päivänä Jerusalemiin, Getsemaneen ja Golgatalle kaikessa Hänen kärsimisesssänsä ja katselemme, kuinka Jumalan vihan tuomiot käyvät Hänen ylitsensä meidän sijassamme, meidän synteimme tähden; jos me katselemme Hänen monia verisiä haavojansa, niin se varmaankin vaikuttaa meihin sellaisella tavalla ja tekee meidän sydämiimme sellaisen parantumattoman haavan, että me taas palavimmin tuntemuksin rakastamme Häntä, joka ensin on rakastanut meitä. Ja Hänen rakkautensa vaatii meitä, Hänen piinansa estää meitä leikittelemästä synnin kanssa. ” **Jos mä syntiini syttyinen, Piinaas kohta muistelen. Se sen kyllä mieleen vienee, Ett` ei synti leikiks liene.**”

Jos me seuraamme Vapahtajaamme kaikessa Hänen kärsimisesssänsä ja oikein ajattelemme, mitä meidän lunastuksemme on maksanut Hänelle, kun Hän niin on sulasta rakkaudesta ja armahtamisesta kantanut meidän syntimme; niin täytyy meidän sydämemme taipua Jeesuksen puoleen niin, että me uhraamme

itsemme Hänelle sielumme ja ruumiimme puolesta. Jos Hän saa kirkastaa itsensä meidän sydämellemme ristimuodossaan, niin on mahdotonta ettemme me iankaikkisesti tahtoisii olla Hänen omansa, Hänen kärsimystensä palkkana ja Hänen kalliisti ostettuna omaisuutenansa. Silloin me itkukyynelin rukoilemme Häntä näin: Rakkain Jeesus! ota minun sydämeni palkaksi kaiken Sinun kärsimisesi edestä; ah! ota se vastaan, o rakas Jeesus, vähäinen palkka suuren vaivasi edestä. Sinä joka olet ostanut minut ja hankkinut minulle autuuden, anna myös minun olla omasi ajassa ja iankaikkisuudessa. Kun Sinä näin olet minut verelläsi lunastanut, niin tahdon minä iankaikkisesti olla Sinun omasi. Silloin me tulemme niin rakastuneiksi Vapahtajaan, ettemme enää niin kuin ennen voi elää ilman Häntä. Hänen verensä ja sovintonsa tulee silloin meidän oikeaksi elementiksemme, jossa me joka päivä elämme. Meidän ainoa halumme on silloin, että me Vapahtajamme mieliksi eläisimme tässä maailmassa. Ei mikään meitä ilahduta enempää kuin se, että me Hänen sydämensä olemme voineet ilahduttaa. Ja päinvastoin, ei mikään maailmassa sureta enempää kuin ne rikokset, joilla me olemme häväisseet Hänen nimensä ja saattaneet Hänet murheelliseksi; silloin me vuodatamme sydämemme Hänen eteensä monin syntisen kyynelin rukoillen armoa ja anteeksisaamista. Autuas, niin, autuas on hän, joka on saanut armon tällä tavoin rakastaa Vapahtajaansa, ja samalla tavoin sydämellään ja katseellaan seuraa Häntä kaikkina aikoinaan.

Niin ollen meidän tulee kiittää Vapahtajaamme ajassa ja iankaikkisuudessa siitä, että Hän ristinkuolemallaan on hankkinut meille jälleen elämän ja autuuden iankaikkisen kuoleman ja kadotuksen sijaan. Hänen sääliväisyytensä, armahtamisensa ja rakkautensa meitä viheliäisiä syntisiä kohtaan vaati Hänet antamaan henkensä ja verensä meidän edestämme. Sen kautta on Hän ansainnut meille sen, että me voimme olla Jumalan lapsia Hänen kanssansa: Hän teki meidät Jumalan lapsiksi kanssansa, meidät jotka uskomme vahvasti Hänen nimensä päälle. Sen sijaan, että me luonnostamme olemme Jumalan vihollisia, voimme me nyt Jeesuksen kautta armosta tulla Hänen rakkaiksi lapsiksensa ja perillisiksensä. Tämän oikeuden on Vapahtaja kuolemallaan ristin päällä ansainnut kaikille ihmisille. Sentähden on sangen surkeaa nähdä, että useimmat ihmiset kieltävät ja ylenkatsovat Herran Jeesuksen, joka on ostanut heidät verellään, ja siten myös vetävät päälleen pikaisen turmion ja iankaikkisen kadotuksen. Totisesti täytyy niiden ihmisten, jotka eivät rakasta Herraa Jeesusta yli kaiken, kerran tulla häpeään Jumalan ja Hänen enkeliensä edessä, kun Hän tulee tuomitsemaan ja julkisesti osoittamaan, kuka on ja kuka ei uskonut Häneen, sekä kuka on rakastanut Häntä kuka taas ei.

Kuka sellainen voi silloin kestää Jumalan edessä, joka ei ole rakastanut Hänen Poikaansa, vaan elänyt kylmäkiskoisin ja kiittämättömin sydämin

Häntä kohtaan? — Sellainen kiittämätön, rakastamaton ja kylmäkiskoinen sydän Vapahtajaa kohtaan on kyllä meillä kaikilla luonnostamme; mutta Hän on kuolemallaan ristillä ottanut pois tuon vihollisuuden. Hänen kallis verensä puhdistaa meidät siitä ja tekee sydämemme sulaksi niin kuin vahan tulen lähellä ja palavaksi Hänen rakkaudessaan. Jeesuksen kuoleman kautta me olemme saaneet valittujen lasten hengen, niin että rohkenemme lasten lailla uskoa taivaallisen Isämme kaikkeen hyvään ja olla varmat siitä, että Hän meitä rakastaa, kun me Vapahtajaa rakastamme. Jeesuksen kuolemassa on niin muodoin kaikki meidän hyväksemme. Jos me katselemme itseämme ja kauhistumme syntikurjuuttamme, niin on Hän meidän vanhurskautemme, jossa me voimme kestää Jumalan edessä. Samoin myös kun me olemme saaneet armon uskoa Häneen, meille selviää, kuinka vähän kiitosta Vapahtaja saa meiltä kaikesta rakkaudestansa, niin ettemme siinä koskaan voi olla tyytyväiset itseemme; näin pysyy kuitenkin Vapahtajan kärsivällisyys ja rauhallisuus, Hänen verensä ja kuolemansa meidän ainoana lohdutuksenamme. Siinä on koko asia, onko Hänen kärsimisensä saanut tehdä sellaisen vaikutuksen meidän sydämiimme, ettemme kaiken meidän puotoksemme ja raadollisuutemme alla kuitenkaan koskaan unohda, mitä meidän lunastuksemme on maksanut Hänelle; voimmeko Pietarin kanssa sanoa: ” **Herra, sinä tiedät kaikki: sinä tiedät, että minä rakastan sinua.** ” Sinä tiedät, kuinka kurja, viheliäinen ja turmeltunut minä olen; mutta Sinä tiedät myös, etten minä voi liioin nyt enää millään muotoa elää ilman Sinua. Sinun veresi, Sinun haavasi, Sinun ristisi, Sinun ahdistuksesi ja tuskasi ovat voittaneet ja sitoneet minun sydämeni. Kun minä ainoastaan saan seurata Sinua kärsimisessäsi ja kiinnittää silmäni ja sydämeni Sinuun; kun minä saan rakastaa Sinua ja omistaa Sinut, niin on minulla kyllin ajassa ja iankaikkisuudessa; käyköön minulle muutoin tässä maailmassa niin kuin Sinä tahdot sen sallia.

Kun me tällä tavalla annamme itsemme Vapahtajalle, niin sulaa sydän Hänen edesssänsä ja me saamme sellaisen siunauksen, rauhan ja lohdutuksen, joka on iankaikkisen elämän esimakua, kun Hän syleilee meitä verisillä käsivarsillaan ja suutelee meitä suudelmallaan.

Näin valmistetaan meihin oikea mariansydän, syntisen sydän, jonka ilo on saada maata Jeesuksen jalkojen juuressa.

Tuomio ja iankaikkisuus ei silloin niin autuaassa sieluntilassa voi peljättää meitä. Joka uskoo Vapahtajaan, häntä ei tuomita; ja iankaikkisuus on se, jota armoitettu syntinen kaikkein eniten ikävöitsee. Mikä ilo siitä tuleekaan, kun me Karitsan kunniaksi saamme veisata uutta virttä ja katsella Hänen kirkastettuja haavojansa, sitä ei voi yksikään kuoleva kieli lausua.

Nyt, uhratkaamme siis itsemme uudelleen tänä päivänä omaisuudeksi tälle teurastetulle Karitsalle, jonka kallista veristä kärsimistä meidän tulee

Laskiaissunnuntai

tutkistella tänä pyhänä paastonaikana. Rukoilkaamme Häntä, joka niin mielellään tahtoo meitä autuaiksi, että saisimme katsella Häntä autuaaksitekevässä ristinmuodossaan, ja että Jumalan Henki kirkastaisi Hänet meidän sydämissämme, niin ettei ole muuta mahdollisuutta kuin,että me kokonaan annamme itsemme Hänelle. **Karitsa, joka tapettu on, on mahdollinen saamaan kaikkien sydämet, ynnä kunnian, kiitoksen, ja ylistyksen, ja voiman, ja rikkauden, ja viisauden, ja väkevyyden.**